jäi Hanso keel wihha pärrast lakkistusse ja räkis sanno, mis ma wadderile häbbenen wälja öölda, ja näitis näggo mul raske on ülles malida.)

P. Pai Hans! anna sedda sanna andeks, wois wist koggematta suust wälja tulla, kui praego waimus sinno pörssad näggin ja nende löpmatta halledat kaebtust kuulsin; ni halwad, kui naad ka on, ommeti on se tähhelepannematta sanna ennam minno sandi ülmadele, kui sinno pörssastele häbbiks. Se jut hakkas jo meil sest, et sa mo käest selletust tahtsid, kust ma ni paljo sõnnikud wõttan. (Se lühhike palwe sanna aitas se kord, et Hans pissut järrele andis, ja jälle könnelema hakkas.)

H. No jah, sa rägid kuida sa keik kokko korjad karja-aea-auko, kus se sõnnikuks saab. Sul lähheb se ehk parreminni korda, sest et sul keik palgatud töteggiad on, need kuulwad parreminni sanna, sa annad neile jäu tö, ja saab hopis ennam tööd tehtud.

P. No nüüd on walge wäljas, woi.

H. Kannata Pawel, lasse mind ka wahhel räkida, sa arwad et sa üksi räkida moistad. Mis ma piddin ütlema. Jah, mul on, sa tead,

kaks poega ja kaks tüttart, keik kirgul käind innimessed, poegadel kummagil üks naene, teisel paar lapsokessi, pisikesed tuddimannid ka järrel, teisel polle paikasgi; sa moistad, Pawel, kül, mis ma ütlen, meite Matsi lapsed on kennad lapsed, illusad nago ellus ounad. Sa moistad, Pawel, meite Matsi poeg Juitso (Justel) on agga üks terrawa pois.

P. Miks ma ei moista, kui sa perremehhe rides ni eht naeste modi rägid. Kule Hans, kui sa wõera perre piddamist ni önnelikkuks arwad, et kül muistine wanna sanna ütleb: „Wõera perre on raske piddada", miks sinna siis ennesele sullast ei wõtta? Mis sul praego süddame peäl kipputab, omma lastest ja nende tötegge-missest wälja räkida, sedda pallun taggasi jätta; omma lapsi ja perret tagga räkida, se ei sada kasso kellegile; lasse ommad poead, nago naad tahtwad, linnas tööl käia, ja te sinna sullastega koddust tööd jäu wisil ärra, kui wõera perre piddaminne ni suurt önne maiasse toob.

H. Ma ollen sedda paar korda katsunud, agga mulle juhtuwad ikka nisuggused, kes paigale ei jäe, möllemad söid köhhud putro täis

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶lnus Kalender 1871, lk. 26